І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 2-го КВІТНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, APRIL 2, 1974 No. 62. VOL. LXXXI.

ВЕЛИКА ГРОМАДА СУПРОВОДИЛА СВ. П. Д-РА БОГДАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК В УКРАЇНСЬКОМУ ПАНТЕОНІ

Ньюарк. — Минулої суботи, 30-го березня, перед полуднем зливним дощем — можна б сказати — плакало небо і плакали люди, супроводжаючи на вічний спочинок прикладного сина, мужа, батька і брата для своєї родини і такого ж прикладного лікаря для своїх пацієнтів та приклад ного професіоналіста і громадянина, св. п. д-ра Богдана Олесницького, який помер на 60-му році життя минулого вівтірка, 26-го березня. Св. п. д-р Богдан Олесницький, колишній голова Головної Управи Українського Лікарського Товариства Північної Америки, був активним і провідним членом багатьох інших установ і організацій та ініціятором багатьох загальногромадських акцій, головно збіркових на народні цілі, бувши й сам меценатом своїми власними пожертвами. До тих акцій, згаданих уже в попередніх повідомленнях про його передчасну смерть належала й ініціятива забезпечити на конт УЛТ ПА кожного із 100 сенаторів ЗСА двома томами виданої стараннями і коштом УНСоюзу англомовної Енциклопедії Українознавства.

Св. п. д-р Б. Олесницький

Похоронними відправами, що почалися в похоронному заведенні Литвина і Литвина біля 9-ої години ранку проводив парох української католицької церкви св. Івана Христителя в Ньюарку о. ігумен Павло Малюга в сослуженні двох інших священиків, який опісля під час заупокійної св. Літургії в церкві виголосив зворушливу проповідь про характер і заслуги покійного д-ра Богдана Олесницького для парафії і громади. Після відправ в церкві домовину з тлінними останками Покійного перевезено до Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку, до якої внесли домовину на своїх раменах лікарі-колеги Покійного. Поховано його на українському православному цвинтарі св. Андрія, названому Українським Пантеоном, на якому спочиває вже багато інших історичних та заслужених Покійників. Не зважаючи на зливний, холодний дощ, в похоронних відправах взяло участь понад 200 осіб.

Хрустальний характер та чесности і заслуги покійного д-ра Богдана Олесницького були опісля темою прощальних промов під час тризни, яку, проводив д-р Степан Ворох. Він і перший промовляв. Від Головної Управи Українського Лікарського Т-ва прощав Покійного д-р Ярослав Воєвідка. Ред. Іван Кедрин-Рудницький прощав Покійного від другого професійного Т-ва, в якому Покійний був провідним і жертвенним членом, від Спілки Українських Журналістів Америки та від редакції „Свобода". Олена Вергановська-Кос, прочитала на адресу своєї овдовілої сестри Іки, дружини Покійного, та його матері елегійний нарис про життя і смерть. Промовляли ще голова Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА о. протопресв. Артемій Селепина в імені Митрополита Владики Мстислава, шкільний товариш Покійного інж. З. Тимків, голова „Самопомочі" в Ньюарку проф. Цяпка, племінник Покійного д-р Роман Олесницький. Кость Степовий від місцевої української православної громади, родич о. Іван Олексій. Усім зворушливо дякував від родини син Покійного, д-р Марко Олесницький. Жалобну зустріч закінчив молитвою о. ігумен Павло Малюга.

Смерть св. п. д-ра Богдана Олесницького мала найширший жалобний відгомін не тільки в місцевій громаді, але і серед всієї великої української спільноти.

Заповідають двомовне шкільництво в Альберті

Едмонтон. — Згідно з повідомленням альбертського міністерства освіти, починаючи вже з цієї осени у сепаратних та публічних школах Альберти буде впроваджене навчання англійською і українською мовами на дослідній базі на час найбільше трьох років. В 1977 році ця система буде перевірена і якщо виявиться придатною буде введена на постійно. Впровадження двомовних шкіл залежатиме від кількости дітей, які зголосяться на навчання українською мовою. Заходи в цій справі запровадження двомовних — англійською і українською мовами — шкіл вже від довшого часу велися Комітетом Українців Канади.

Ігор Соневицький матиме авторський вечір

Ню Йорк. — В суботу 6-го квітня о год. 5-ій по пол. відбудеться тут в приміщенні Літературно-Мистецького Клюбу авторський вечір композитора Ігоря Соневицького. Виконавцями вечора будуть Марта Кокольська-Мусійчук (сопрано), Володимир Тисовський (бас), заавансовані учні УМІ в Ню Йорку, і сам композитор. Слово про І. Соневицького виголосить президент УМІ Америки проф. М. Байлова.

Ігор Соневицький — це заслужений український музика поза межами батьківщини і центральна музична постать на терені метрополітального Ню Йорку. В його особі схрещується багато активностей. Він є композитор, диригентом, музикологом, педагогом, акомпаньятором і громадським діячем. На авторському вечорі будуть виконані деякі його фортепіянові твори та низка сольоспівів.

Д-р Ігор Соневицький

Віцепрезидент Форд натаврував Комітет для перевибору Президента

Чикаго. — Віцепрезидент Джеральд Форд, промовляючи в суботу, 30-го березня, на конференції Республіканських лідерів середньозахідніх стейтів, натаврував Комітет для перевибору Президента, який діяв у 1972-му році, за серйозні помилки, включно з Вотергейтською аферою, та назвав членів цього Комітету „зухвалою елітарною гвардією політичних юнаків". Форд заявив, що в майбутньому кандидати Республіканської партії на пост президента мусітимуть провадити свої передвиборчі кампанії традиційним шляхом, тобто за допомогою партійної організації, а не створювати незалежні комітети, як це було в 1972-му році. Хоча віцепрезидент Форд після свого виступу заявив кореспондентам, що не має наміру обвинувачувати Президента за діяльність цього Комітету, то коментатори вказують, що це була найгостріша досі критика Вотергейтської афери з боку Форда та що у своїй промові він натаврував найближчих співпрацівників президента Ніксона, колишнього генерального прокуратора Джона Мічелла та Г. Р. Галдемана, колишнього шефа персоналу Білого Дому. Віцепрезидент не назвав Мічелла та Галдемана поіменно, але саме вони керували цією передвиборчою кампанією.

Під час свого виступу в Чикаго віцепрезидент Форд закликав членів Республіканської партії та кандидатів наголошувати позитивні аспекти політики уряду президента Ніксона, особливо здобутки на відтинку закордонної політики. Подібно висловився колишній нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер, який, промовляючи після Форда, сказав, що республіканські кандидати можуть виграти цієї осени, якщо покликатимуться на заслуги президента Ніксона. Рокефеллер також натаврував вимоги деяких законодавців і частини преси, щоб президент Ніксон зрезигнував, або був усунений.

На цій конференції Республіканських лідерів теж промовляв каліфорнійський губернатор Роналд Ріген, який заявив, що не Республіканська партія, а тільки мала група людей є відповідальною за Вотергейтську аферу.

Білий Дім погодився на передачу додаткових документів

Вашингтон. — Президент Ніксон, під натиском судів і законодавців, у п'ятницю, 29-го березня, погодився підчинитися формальному виклику спеціяльного прокуратора Леона Яворського та передав йому ряд додаткових документів, які здогадно мають бути зв'язані з пожертвами на перевиборну кампанію Президента в 1972 році. Передаючи ці документи та магнетофонні записи, Президент правдоподібно запобіг конституційній та судовій конфронтації між Білим Домом та прокурором Яворським, подібній до тієї, яка минулого року вибухла між Білим Домом і тодішнім спеціяльним Вотергейтським прокурором Арчибалдом Коксом. Як відомо, президент Ніксон остаточно звільнив Кокса. Прокуратор Яворський видав виклик 15-го березня, але щойно після того як Президент, покликаючися на принцип „екзекутивного привілею", відмовився добровільно передати ці документи. Президент також тоді твердив, що Яворський вже одержав всі потрібні йому документи. Первісна відмова Білого Дому була викликала гостру критику з боку законодавців, включно зі сенатором Гю Скоттом, лідером Республіканської меншости в Сенаті. Законодавці обох партій твердили, що відмова підчинитися „сапіні" Яворського може приспішити „імпічмент" президента Ніксона Палатою Репрезентантів. Коментатори зазначують, що Яворський вимагатиме ще інших документів, а також Юридична комісія Палати Репрезентантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення Президента, домагається додаткових документів, що їх Білий Дім наразі відмовляється передати.

Президент Ніксон створив координаційну агенцію для справ ветеранів

Кей Біскейн, Флорида. — Президент Ніксон у неділю, 31-го березня, повідомив про створення Комітету крайової ради для ветеранських послуг, завданням якого буде координувати всі федеральні програми, зв'язані з допомогою та опікою над ветеранами. У 12-хвилинній промові, переданій через радіо, Президент сказав, що крім Ветеранського управління 17 інших агенцій федерального уряду займаються справами ветеранів і що ця діяльність треба координувати, щоб одержати найкращі висліди. Головою нового Комітету буде Доналд Джонсон, який є директором Ветеранського Управління, а до Комітету ввійдуть секретарі праці, оборони, здоров'я, освіти та суспільної опіки, а також директор Бюра управління та бюджетування. Президент Ніксон повідомив, що доручив Доналдові Джонсонові особисто розглянути ситуацію у ветеранських шпиталях і здати звіт до 60 днів. До Білого Дому вплинуло багато скарг від ветеранів відносно лікарської опіки в цих шпиталях. У промові через радіо президент Ніксон також закликав працедавців приймати на працю ветеранів В'єтнамської війни. „Ми довір'яли їм честь нашої країни у В'єтнамі. Ми тепер можемо довір'яти їм у наших індустріях і бизнесових приміщеннях тут дома" — заявив Президент.

„Марінер 10" фотографує Меркурій

Пасадіна, Каліфорнія. — Телескопічні фотоапарати на американському космічному кораблі „Марінер 10", який був запущений в космос без малого кілька місяців тому, фотографували поверхню планети Меркурій. Особливу увагу звертаються тепер на невідомий об'єкт, який кружляє довкруги цієї планети. Космічні науковці, які досі твердили, що Меркурій не мас свого Місяця, підозрівають, що кружляючий об'єкт може й бути маленьким Місяцем. „Марінер 10', який є в орбіті довкруги сонця, пролітатиме ще раз попри Меркурій в кінці вересня ц. р. та повинен тоді передати додаткові інформації про цю планету. Досі пощастило встановити, що Меркурій має дуже слабу атмосферу та слабе магнетичне поле.

А. Солженіцин вважає, що Захід не зрозумів його пропозицій щодо майбутнього Совєтського Союзу

Цюріх. — Агенство Асошіейтед прес подало до відома текст інтерв'ю з депортованим совєтським письменником-лавреатом А. Солженіциним, який заявив стосовно до західних коментарів, в першій мірі в ЗСА, на тему його пропозицій щодо майбутнього СССР, з'ясованих в опублікованих на Заході версіях „Листа вождям Совєтського Союзу". А. Солженіцин поновно висловився в підтримку ідеї втримування контактів між ЗСА та СССР, мовляв, „контакт між народами наших двох великих країн є безумовно конечний". Його пропозиції керівництву КПСС спиралися на переконанні, що „держави і народи можуть досягнути своїх найвищих духових цілей тільки коштом добровільного самообмеження у зовнішньому світі, зосереджуючися в першій мірі на їхньому внутрішньому розвитку". Того роду його погляди оцінили в ЗСА, як „націоналістичні", „утопійні", „закликом завернути до минулого", що, як виходить з його вияснення, не відповідає його інтенціям. Як відомо, у своєму „Листі вождям Совєтського Союзу" А. Солженіцин апелював до Кремля зрезигнувати з плянів світової гегемонії, ліквідувати СССР і комуністичну систему та зосередити всю увагу на розвитку властиво Росії, звільнивши захоплені в минулому неросійські етнічно території.

Депортація Солженіцина — корисна для совєтського режиму

Москва. — Серед совєтських дисидентських кіл переважає переконання, що депортація А. Солженіцина, а останньо дозвіл на виїзд з СССР усієї його родини, має негативний вплив на дисидентський рух в СССР. Депортуючи Солженіцина, совєтські чинники досягнули бажаної мети в тому смислі, що вони усунули з країни найвідомішого дисидента, на якого орієнтувалися всі інші інакшемислячі в СССР. Депортація сталася у догідний для Москви час, бо на Заході під сучасну пору дуже мало є справжнього заціклавлення внутрішньою ситуацією в СССР, чи точніше, справою пошанування в СССР основних прав людини. Депортація А. Солженіцина не викликала реакції з боку урядових чинників Заходу, які пляново її всюди промовчують, або намагаються применшити її імпакт на західні суспільства. Це зокрема драстично виявилося на Европейській конференції в Женеві, яка між іншим займається питанням т. зв. вільного обміну ідеями і людьми. Досі ні одна із західних европейських держав не піднесла там формально справи А. Солженіцина, не зважаючи на те, що якраз ця справа є суттєвою для дебатованої проблеми у взаєминах між Заходом та СССР і його сателітами.

За повідомленнями з Москви, твори Солженіцина, зокрема його останній твір „Архіпелаг ГУЛаг", мають серед населення великий попит. „Архіпелаг ГУЛаг" на чорному ринку коштує 39-100 дол. за примірник. Всі публікації Солженіцина, як відомо, з лютого 1974 р. офіційно в СССР заборонені і усунені з публічних бібліотек.

Грецький уряд поборюватиме дисидентів

Атени. — Брак внутрішньої стабільности в Греції і загроза нових заворушень заставили грецький уряд стосувати різкі заходи супроти дисидентських елементів, які виявляють незадоволення політикою режиму. З нагоди відзначування грецької національної річниці повстання проти Туреччини 25 березня 1821, атенський щоденник „Елефтерос космос" опублікував передовую статтю, в якій дав вислів цього роду офіційній політиці грецького уряду, вказуючи на те, що „Греція правдоподібно більше загрожена в середині, як зі зовні". Як відомо, від часу повалення королівської влади і встановлення військової диктатури „полковників" в 1967 році, в Греції не припиняється внутрішнє напруження. У минулому році в Атенах прийшло до заворушень, у висліді яких повалено уряд президента Пападопульоса, місце якого зайняв ген. Файдон Гізікіс. Фактично, одначе, влада в державі зосереджена в руках шефа військової поліції ген. Деметріоса Іоаннідеса. Новий уряд фактично продовжує політику попереднього військового уряду з виразною тенденцією обмежити громадські свободи населення.

32 сенатори заявилися проти надання панамському урядові контролі над каналом

Вашингтон. — 32 сенатори в п'ятницю, 29-го березня, заявилися проти плянів Уряду в майбутньому передати контролю-суверенність над Панамським каналом у руки панамського уряду. Як відомо, 7-го лютого ц. р. державний секретар Генрі Кісінджер підписав „передоговір" з представниками панамського уряду, згідно з яким Панама мала б в неозначеному точно майбутньому таку контролю одержати. Алe факт, що таке велике число сенаторів підписалося під резолюцією проти цих плянів Білого Дому, може означати, що Сенат не дасть своєї згоди на остаточний договір між ЗСА та Панамою. Речники цих 32-ох сенаторів, до яких можуть долучитися ще інші, твердять, що ЗСА вложили коло 6 більйонів долярів в розбудову та втримання цього каналу та що, протилежно до тверджень Кісінджера та панамців, канал розположений на американській території, а не панамській, бо ЗСА купили цю землю та підписали в цій справі договір. Коментатори вказують, що коли б до цих 32-ох сенаторів прилучилося ще тільки 2 сенатори, то могли б відкинути майбутній договір Уряду з Панамою, бо, згідно з Конституцією, треба дві третини голосів в Сенаті на затвердження міжнародного договору.

ПАНЕЛЬ, ПРИСВЯЧЕНИЙ ЖИДІВСЬКІЙ ПРОБЛЕМІ В СССР

Ню Йорк. — Заходами Клюбу круглого стола тут відбудеться в четвер 4-го квітня, год. 7 вечора, в залі Українського Народного Дому, 142 2-га авеню, панель на тему „Жидівська проблема в СССР". Учасниками панелю є недавні еміґранти з СССР: Вадим Белоцерковський (Москва), Володимир Верніков (Київ), Юрій Дулерейн (Київ), та Лев Ройтман (Київ).

ЗАСУДЖЕНО НА КАРУ СМЕРТИ ЧЛЕНА УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ПІДПІЛЛЯ

Седлище, Волинська область. — Газета „Радянська Україна" з 26 березня опублікувала репортаж свого кореспондента М. Хоружевського „Таке не прощається" про судову розправу над колишнім членом українського збройного підпілля 40-х і 50-х років Степаном Т. Панасюком, який воював в підпіллі, як твердить совєтський кореспондент, під прізвищем „Вишня". Згідно з інформаціями совєтської газети, Степана Панасюка „знайшли чекісти у Джанкойському районі Кримської області. Там він причаївся і працював теслярем у колгоспі. Судити його у відкритому засіданні виїзної сесії Волинського обласного суду привезли до села Седлище Старовижівського району, де він чинив злочини". С. Панасюк мав бути членом ОУН за часів німецької окупації, а по відступі німців приймав активну участь у протисовєтській збройній боротьбі. На суді обвинувачувано його у вбивствах визначних комуністичних діячів на Волині. Діяти він мав у групі під командуванням Миколи Сдеюва, відомого під прізвищем „Вовк". Газета інформує, що „суд виніс справедливий вирок — найвищу міру покарання", тобто на кару смерти. Головою суду був І. І. Целуйко, суддями („народні засідателі") — К. І. Голярд та І. Я. Хоружний. Обвинувачував прокурор области П. Г. Думало. Обороняв підсудного адвокат І. М. Смирнов.

Нововідкриті розписи М. Самокиша

Київ. — Газета „Літературна Україна" з 22 березня опублікувала допис доцента Київського інженерно-будівельного інституту В. Чепелика про „нові монументальні розписи М. С. Самокиша". Микола Самокиш — відомий український живописець-баталіст, який разом з С. Васильківським розписав знаменитий будинок Полтавського земства (нині історико-краєзнавчий музей). Як виявляється, він розписав також інтер'єр будинку на вулиці Дзержинського 44 у Харкові і ці розписи збереглися, але були вкриті кількома шарами крейди. У липні 1973 року вдалося звільнити їх від крейдяного нашарування і відкрити для огляду. Розписи вестибюля і сходового голо були зроблені у 1912-1913 роках, а загальна їх площа майже 150 квадратних метрів. В. Чепелик пише, що „на стінах вестибюля зображені великі букети квітів у глечиках, куманцях. Сплітаючись у великі групи, вони пломеніють осінніми кольорами. На стінах гола, сходової клітки інші барви — тут буяє духмяне літо у всій своїй пишності зеленолистих віт, в ясно-синіх квітах волошок, брунатних маках і смугастих волових вічках, в жовто-червоних чорнобривцях. Ця орнаментальна композиція схожа на килим. На одній стіні орнаменти оточували велике полотно С. Васильківського, на якому було зображено український краєвид. На жаль, це полотно не збереглося. Нововідкриті розписи М. Самокиша відзначаються оригінальною композицією, майстерним малюнком і чудовим колоритом, витриманим у пастельній гамі барв, а також характерним для монументальних робіт площинним письмом. Вони ще раз засвідчують багатогранний талант М. Самокиша, який був одним із творців новаторського напряму монументального розпису XX століття, що виник з джерел народного мистецтва".

Микола Семенович Самокиш (Самокиша) народився 25 жовтня 1860 року і помер до 18 січня 1944 року. Він є автором, між іншим, двох творів: „В'їзд Богдана Хмельницького до Києва" (1929 р.) та „Бій Максима Кривоноса з Ієремією Вишневецьким" (1934).

Вибрано Провінціяльну Екзекутиву КУК — Саскачевану

Саскатун, Саск. (КУК). — В днях 15 і 17 лютого 1974 р. тут, в залі української православної катедри відбувся З'їзд Провінціяльної Ради КУК. В тому ж часі рівнож відбувся конкурс української культури і мистецтва, зорганізований Провінціяльною Радою КУК з осідком в Ріджайні, Саск. Конкурс очолила проф. Рома Франко, членка Домініяльної Культурно-Мистецької Ради КУК, яка покликала до життя діловий комітет на чолі з пані О. Андрущак.

В програмі З'їзду, — по заслуханні звіту голови Ради суддя Б. Л. Корчинського та обговоренні ряду справ приступлено до вибору Провінціяльної Екзекутиви КУК з осідком у Саскатуні, Саск., як виконного органу Пров. Ради КУК. Екзекутиву обрано в такому складі: голова — І. Стратійчук, — суддя Б. Л. Корчинський, входить до складу Пров. Екзекутиви, як голова Пров. Ради КУК. 1-ий заступник голови буде виделегований з Ріджайни, Саск. 2-ий заступник голови — д-р З. Погорецький; секретар — пані Х. Пастерняк; скарбник — А. С. Качковський; референт преси, радія і телевізії — пані С. Вовк; Провінціяльна Рада КУК — голова суддя Б. Л. Корчинський; секретар ділового д-р С. Дершко; Комітет Освіти — Ю. Жеребецький і П. Воробець співробітники; Комітет Активности Молоді — пані Л. Лис і Д. Пігач — співпрeдсідники; Комітет Культурної Діяльности — С. Чепіга і проф. Рома Франко співпредсідники; Інформаційна Служба — проф. Ю. Фотій, Л. Вовк і Я. Сиваник співпредсідники; Фінансовий Комітет — Брат Методій і Т. Пасічняк співпредсідники.

Провінціяльна Екзекутива КУК у своїй каденції вже почала працю у певних напрямах. Від 17 лютого 1974 року, відбуто чотири засідання Екзекутиви, на яких обговорювано певні справи, а головно справу поширення праці КУК у цілій провінції Саскачевану. Є дещо справи, що вимагають негайної розв'язки, а саме: зорганізувати Відділи КУК в місцевостях, де їх ще немає та підшукати людей в кожній місцевості, які координували б культурно-освітню працю на місцях. В тому напрямі приготовляється плян роз'їзду організаційного референта по місцевостях українського поселення в Саскачевані. Плянується також зустріч з провінціяльним департаментом культури і молоді. Ділові комітети виготовлять схему своєї діяльности, включаючи бюджет на біжучий рік. Рівно відбуто 28 квітня ц. р. піклодений семінар, в якому візьмуть участь представники КУК Саскачевану та запрошені представники організацій, де немає Відділу КУК,

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Зачароване коло

Уже понад рік часу Америка і світ, але зокрема американський нарід слідкує майже за щоденними повідомленнями про розвиток своєрідної драми у зв'язку з так званою Вовергейтською аферою — передвиборчим вломом до головної квартири Демократичної партії, що започаткував одну з найбільших в історії криз американської системи. Було б зайво переповідати події, бо вони відомі із щоденних повідомлень. В кожному разі, немає, здається, ділянки, що її ця криза в більшій чи меншій мірі не заторкувала б. Конституція ЗСА, екзекутивна, законодавча і судівнича частина Уряду ЗСА та їхні прерогативи і повновласті, як і та найголовніша частина американської системи, що нею є нарід і публічна опінія, всі вони у відповідній мірі охоплені тим справжнім зачарованим колом тверджень і заперечень, обвинувачень і перевірок, суперечних вимог та суперечних інтерпретацій. Слідкуючи за ними, можна б тільки повторити за поетом, що в тій цілій ситуації, як іде про публіку, то „ні мудрий, ні дурень нічого не знає".

Коли ж до цього внутрішньоамериканського зачарованого кола додати ще той імпакт, що його має на американську закордонну політику та взагалі на ситуацію в світі, тоді не можна не погодитись з тими голосами, які вимагають приспішеної розв'язки цілої дивовижної афери, щоб країна і нарід могли віддати всю увагу біжучим справам, яких повно в самій Америці, як і в світі.

Із останніх повідомлень можна вносити, що криза нарешті зближається до своєї кульмінації, бо звузилася до простої проблеми: Юридична комісія Палати Репрезентантів, виконуючи свою конституційну повинність, має ще перевірити наявні документи та передати повній Палаті на вирішення справи евентуального формального обвинувачення — „імпічменту" президента Ніксона.

Очевидно, що згідно із законом, кожна людина, від президента починаючи, а на сірому громадянинові кінчаючи, є невинна, як довго її вини судово не доказано. Це формально, але практично вже сьогодні одна частина народу вважає, що Президент провинився, інші вважають його за невинного. Чим швидше справа законно буде вирішена, тим краще для всіх, не тільки безпосередньо вмішаних, але і для всього народу та країни.

Совєтська „демократія"

З датою 22 березня в СССР появився „указ" Президії Верховної Ради СССР про „проведення виборів до Верховної Ради СССР" 16 червня 1974 р. Сам факт „виборів" нічим особливим не замітний, враховуючи існуючу там систему і брак будь-яких можливостей для опозиційних груп в СССР публічно боронити своїх позицій і змагатися за представництво у Верховній Раді, яка формально вважається найвищим законодатним державним органом. „Вибори" до Верховної Ради СССР відбудуться за традиційною схемою: Компартія виставить єдиний для цілої країни список кандидатів у депутати, а населення матиме за „священний обов'язок" віддати свої голоси за цих кандидатів.

Не зважаючи на такий характер „виборів" і на того роду т. зв. совєтську демократію, совєтська преса, в слід за „Правдою" та „Известиями", вже розпочала своєрідну „передвиборчу кампанію".

У совєтській дійсності кожні „вибори" мають політичний характер в тому сенсі, що їх використовує компартія для мобілізації населення для осягнення певних цілей на ключовому етапі дев'ятої п'ятирічки, в її четвертому, визначальному році... Стало традицією, що підготова до виборів в нашій країні проходить при високій трудовій активності мільйонів трудящих... Ідучи назустріч новим виборам, трудівники міст і сіл примножують свої зусилля, намагаючись успішно завершити завдання четвертого, визначального року п'ятирічки, достроково виконати взяті зобов'язання... Немає сумніву, що виборча кампанія ще раз продемонструє велику єдність партії і народу. Вона дасть новий імпульс до дальшого поліпшення й активізації Рад і сприятиме помноженню наших успіхів, ще більшому звеличанню рідної вітчизни".

„Вибори" до Верховної ради СССР не внесуть нічого нового на відтинку совєтської системи, а послужать одним з чергових заходів режиму посилити натиск на робітників і селян виконати і перевиконати намічені господарські пляни, що для вдержання системи має засадниче значення.

Д-р Михайло Логаза

НАД СВІЖОЮ МОГИЛОЮ ДРУГА

З призначення Божого Провидіння та з нашого християнського обов'язку прощаємо востаннє св. п. д-ра Богдана Олесницького.

Рідко хто із нас — політичних емігрантів із нашої Батьківщини — не зустрічався із цим багатомовним іменем, бо його життєва дія як на Рідних Землях, так теж тут на еміграції була загально відома.

Знали його передусім ті численні пацієнти, яким він своїм глибоким професійним знанням ніс допомогу в їхніх терпіннях і привертав їм здоров'я; знали його чи не всі наші громадсько-суспільні, релігійно-церковні та наукові і професійні установи й організації, що у всіх них він, не раз на провідних становищах, активно й жертвенно працював; знали його всі, хто потребував матеріяльної допомоги, яким він прикладно і щедрою рукою, не раз у меценатських сумах, жертвував свій тяжко запрацьований гріш.

Всі ми, що користали з прикмет глибокої гуманности цієї талановитої людини не раз не могли надивуватись його всюдисущості у нашому зорганізованому житті і його саможертвенності у праці і любові для своєї спільноти.

Смерть його не тільки несподівано і передчасно вирвала Родині незаступимого чоловіка, батька і сина, але теж вирубала в рядах нашої зорганізованої спільноти болючу прогалину, яку тяжко буде заповнити.

Д-р Богдан Олесницький імпонував кожному, хто його бачив і слухав, своїми особистими прикметами: фізично — своєю струнокою поставою, погідним, завжди усміхненим лицем і спокійними, збалянсованими рухами; духово - бистротою інтелекту, влучністю і прецизією висловленої думки, легкістю і гладкістю вислову у публічних виступах і — також легкістю форми і стилю в друкованому слові, що ним рясніли сторінки наших газет і журналів; джентельменством серед загалу і товарискістю серед членства нашого зорганізованого лікарського світу — ось образ цієї з нюансами витонченої особовості.

Самозрозуміло, що любила його найближча Родина, але великою пошаною і любов'ю оточувала його, свого дорадника й опікуна, і дальша родина, а також наша широка родина поселенців у цій країні, в якій залишив великий круг добрих приятелів, бо сам вмів бути приятелем і було кого і за що любити.

Бажалося б, щоб такі люди жили між нами повсякчасно. Та дарма, не такий біологічний закон життя, а Боже Провидіння — закон над законами.

Кінець приходить хоч би й як вартісному життю і з цим невблаганним призначенням людини нам живим треба миритись.

Тлінні останки цього незабутнього Покійника спочили в нашому еміграційному Пантеоні у цій країні, бо не довелось їм спочити у національному Пантеоні заслужених людей у рідній Україні.

Тут прах його серед колишніх репрезентантів нашої національної культури не буде самітній, а там у небесних просторах дух його зустрінеться із тінями наших визначних і заслужених лікарів-громадян, що їх довгий ряд він своїм життям так знаменито доповнив.

"Non omnis moriar" — не вмру цілий — сказав поет давнини, бо знав свою вартість. Не вмер цілий св. п. Богдан, бо все своє життя трудився для свого народу і залишив нам добрий приклад до наслідування.

Хай же ніжно прийме його американська землиця, так ніжно, як ніжною була його любов до рідних людей і рідної землі, а ми, задивлені у цю постать багатьох людських чеснот і здібностей, затримаємо його між собою у тривалій пам'яті. В. И. П.

Плянують примусити батьків виховувати „ідейних комуністів"

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 24 березня опублікувала редакційну статтю про „Виховання в сім'ї". У цій статті підкреслюється, що „виховання нової людини, свідомого, самовідданого борця за високі ідеали нашої партії, за здійснення її величних накреслень — одна з важливих складових комуністичного будівництва... Зміцнення й удосконалення нових суспільних відносин, загартування молодої людини, гідної своєї прекрасної комуністичної доби, — складний і багатогранний процес. Особливе місце в ньому посідає сім'я. Вийшовши з таких загальних міркувань, газета відзначує, що з вихованням у сім'ї в СССР не все гаразд і що не завжди є належне зрозуміння для „соціяльної цінності", що її має кожна сім'я. „На жаль, усе багатогранння ефективних форм і методів ідейного загартування підростаючого покоління з родині ще не знайшло свого гідного місця в педагогічній науці. Вчені республіки у великому боргу перед сім'єю... Щоб бути прикладом для дитини, батьки повинні постійно вчитися, ставати освіченішими, культурнішими, виховувати у своїх дочок і синів любов до комуністичних ідеалів, запалювати їх передовими ідеями й поглядами, прищеплювати глибоку віру в перемогу комунізму".

Уляна Любович

„НІКОЛИ НЕ СКАЖИ ІМ: НІ"

Козарлюга у червоних шараварах та вишиваній сорочці, появився на сцені першим. Спокійно, не поспішаючи, зійшов східцями вниз і сів при фортепіяні. Наче б вітер торкнувся клявішів (як у думі, що її пізніше співав В. Луців), зазвучав супровід, а за ним і пісня десь здалека, щораз ближче, голосніше. Разом із співом козаків, що увійшли на сцену, „співав" теж фортепіяно.

Цей вхід, початок концерту, зразу „купив" нюйорську публіку для хору „Гомін" та всіх гостей з Англії. Неодного, зокрема причарував акомпаньятор.

Фортепіяновий супровід не абияке мистецтво. А цей грав, наче б співав враз з хором. Раз-у-раз звертав у сторону співаків обличчя і ввесь був з ними. Відчував усі питоменні нюанси чи народних пісень, чи творів Бортнянського або сольоспіву В. Луцева.

Аж у другій половині програми концерту ми дізнались від співака Володимира Луцева, що цей мистець у чиїх руках фортепіяновий супровід ніякий там козарлюга, а родовитий валієць Вілліям Ітон Джонс, що закоханий в українську пісню і вже одинадцять літ їздить з хором „Гомін". Він ще до того детектив із Скотлянд Ярду (зразу пригадався Конан Дойлевий Шерлок Голмс, теж музикальний). Присутні попросили — змусили вийти піяніста на сцену і він сказав:

„Немає Валії без пісні, як немає України без пісні. Коли я почав грати у цьому хорі й мене запрошували їздити, моя дружина сказала мені — „ніколи не кажи їм ні". Але згодом інколи я ставав сумним, бо мені було боляче за Україну і тоді дружина сумнівалася чи я повинен грати „моїм" хлопцям.

Я живу понад 50 миль від рідного міста і завжди туди повертаюсь; чую як на вулицях діти граються і говорять по-валіськи; дома і всюди рідна мова. У Монтреалі до мене в гардеробу прийшла одна жінка, щоб поговорити зі мною по валіськи, бо думала, що я почуваюся самітним. Але яка різниця: я повернуся після поїздки до Валії. А мої хлопці з „Гомону" й ви усі не повертаєтесь до рідних міст і не можете почути, як на вулиці діти граючись говорять українською мовою.

Але будьте терпеливі і ви колись ще вернетесь до дому. Господь відкриє вам двері!"

Це напевно не точно і не все про що говорив наш валійський приятель. Тут бракує не тільки усіх його слів і думок. Немає теж сліз, які змусили його замовкнути на добру хвилину, бракує сліз, що ними заходили очі, і які душили у горлі присутніх, ані їхніх теплих думок, якими його обдаровували.

Коли я підійшла до нього, щоб сказати йому як дуже захопила мене його гра на фортепіяні, він погладив мене по лиці, наче б то зробив хтось мені рідний.

І він є рідний для нас. Тому українські жінки Ню Йорку дякують його дружині за те, що колись наказувала йому „ніколи не казати ні" хлопцям з „Гомону". За цей її дар ми пересилаємо їй вітання і наш скромний дарунок. Хай він пригадує їй, що тут вона має друзів, які теж не сказали б „ні", якщо б зайшла потреба.

„НЕДОЛІКИ" ЛЬВІВСЬКОГО ВІДДІЛЕННЯ СПУ

Київ. — Газета „Літературна Україна" з дня 26 березня опублікувала ширше звідомлення із засідання президії управління Спілки письменників України, на якому „відбулося відверте й щире обговорення роботи Львівської письменницької організації по виконанню рішень XXIV з'їзду КПРС".

Про працю письменників Львова доповідав голова правління Львівського відділення СПУ Ростислав Братунь, який широко розповів про те, що „помітне місце в творчості літераторів Львова посідає тема дружби та інтернаціонального єднання". Цю свою тезу він доказував на конкретних прикладах. Коли ж виникла справа журналу „Жовтень", то в дискусії відзначено, що хоч журнал „кваліфіковано й пристрасно" викриває „злочини й облудну діяльність українських буржуазних націоналістів", то „в практиці журналу помітні й певні тенденції до спрощеного показу тих історичних змін, що відбуваються нині в нашій країні. На його сторінки продовжують проникати сірі, невиразні твори, мистецький рівень яких дуже низький, стиль викладу конкретних і вагомих фактів — примітивний". Конкретно згадувалося про таких авторів як Григорій Атаманчук і Михайло Ярмола. „Неподолані прориви" в творчості окремих літераторів — Р. Іваничука, Р. Федорова, В. Яворівського, Д. Герасимчука, О. Лізена. Особливо цього останнього „піддано кваліфікованій і принциповій критиці".

Президія управління СПУ критикувала львівських письменників за „недоліки" на відтинку праці з початкуючими письменниками і поетами. У Львівській області є близько 30 літературних студій з „численним загоном початківців", але з ними ніхто не працює, „мало уваги звертають на ту молодь, яка виявляє пасивність у розробці тем сучасності, надмірне тяжіння до інтимної тематики, побутовізму, замилування патріярхальною минувшиною". Це останнє, як відомо, є в очах офіційної совєтської критики великим гріхом. В загальному, того роду недоліки впливають негативно „на загальний клімат Львівського відділення СПУ, де й досі недостатньо ведеться робота по ідейно-політичному загартуванню молодих літераторів, вихованню у них почуття відповідальности за своє покликання, глибокого усвідомлення принципів ленінської партійности й народности рядянської літератури".

Коли ж йдеться про настанову письменників, то „трапляються випадки, коли її деякі члени (мова про т. зв. „Франкову кузню" при Львівському університеті, яка об'єднує молодих активних письменників) забувають про почуття громадянської відповідальности, скочуються на позиції аполітизму, вдаються до словесного трюкацтва". Президія управління Спілки прийняла постанову, зобов'язуючи львівських пильвівських виправити „недоліки" і ступати правильним „ленінським шляхом" у своїй літературній творчості.

Іванна Савицька

ЗЕМЛЯК З БЕЛЗА

(Замість фейлетону)

Скільки отих „земляків" крутиться біля нас у великому муравлиному місті, — самі знаєте. Оті маленькі — торгують овочами, цибулею і хлібом. Середні — всякою фантиною, а „товсті землянки", з грубими гаванськими сигарами сидять у шкіряних фотелях на Волл Стріті.

„Земляк", що про нього мова, — власник дев'яти кам'яниць, що тягнуться довгим рядком уздовж Восьмої вулиці.

Галина заходить до загратованого бюра платити своє комірне. В тому бюрі розкішним пано, на всю ширину кімнати пишається стінний календар і перший день місяця закреслений на ньому грубою зеленою лінією.

„Земляк" чекає на цей день нетерпляче, і, хоч ця нетерплячка їсть його довше як півстоліття, у земляка і тиск крови в порядку, і серце б'ється як належить, бо він, як сам каже, родом з життєдайного Белза.

Галина порпається у торбинці, шукає чека.

— Час моє мешкання малювати, — каже вона. — Три роки вже минуло. Стіни мов у кузьні, стеля лупиться. Невже ж вам, пане, не соромно?

— Ой соромно, дуже соромно! — говорить Галині „земляк". — Станемо малювати, як тільки сонце пригріє, повіє весняний вітерець.

— І ванну обіцяли направити, ну і що? Забули може? Пам'ять у вас недописує?

— Ой дописує, землячко, першорядно дописує. Якби ж то тільки одна ванна, і тільки ваша, а в мене на голові триста двадцять дві ванни, і кожній чогось бракує, щось там потрохи капотить. Та ваша ванна лежить у мене на серці, ось тут, під чорним піджаком, з лівого боку камізельки.

— А як же ж буде зі світлом? Контакти гейби показилися, змовились проти мене, всі страйкують. Нічна лямпа не світить, радіо мовчить, залізко мов брила льоду.

— Контакти страйкують, кажете? Нічого дивного, землячко, нічого дивного. Задивились на інших і страйкують. Страйки тепер в моді, та їм це знудиться, швидко знудиться. Дошкульний весняний вітер і дощі, — найкращі ліки на страйки. Все буде добре, все буде наладнане. Так, так...

Галина, вийнявши чека, спитала ніби заклопотано.

— Який це день сьогодні? Я геть дочиста розгубилася. У мене справи, різні важливі справи.

— Першого квітня! — гукнув весело „земляк" і тицьнув пальцем на календар.

Прощаючись, „з е м ляк" сказав: — Ви така точна, така у плаченні прецизна, як мій швайцарський годинник.

— А ви такаєте, як годинник: все так і так, так і так. Та врешті-решт киньте такати, кажіть правду, робіть щось. Ви ж обіцяли направити в дверях дзвінок!

„Земляк" приблід і схопився рвучко з фотеля. Лиця у нього поморщились, прив'ялі губи задрижали і він сказав: — Завтра о восьмій ранку все буде виконане як слід. Все направлене, заткане, заліплене. А може б знизити вам комірне, що ви на те? Галина підвела круглі від здивування очі і повна зворушення сказала: — Спасибі за ваше серце! Ви добра, шляхетна людина, Ви...

„Земляк" розсміявся і вистрелив — Prima Aprilis!

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

„ЧИ ДОПИШЕ ЛЮДИНА?"

З увагою і зацікавленням читав я в „Свободі" заяви і заклики в справі консолідації. Зокрема цікаві були статті проф. Гадзінського і ред. Кедрина-Рудницького. Кінцеві слова статті ред. Кедрина: „Чи допише людина?" — вдарять в саму суть справи. УНР могла б стати осередком української консолідації, якщоб люди, що стоять в її проводі, не були так виразно зв'язані з одним політичним угрупуванням, а саме зі соціялізмом. Тому, на прикладі гетьманці-консерватисти могли б закинути: „Чи треба було понести аж стільки жертв на те, щоб гетьманську династію Скоропадських заступити соціялістичною династією Лівицьких? Цього можна б було уникнути і процес консолідації приспішити, якщоб після смерти президента УНР Витвицького був вибраний тодішній віце-президент УНР ген. О. Удовиченко. Він був безпартійний, великий і загально шанований український патріот, герой славної Залізної Дивізії і його особа була б сприємлива і для інших політичних угрупувань. Велика шкода що через якісь ходи так не сталося, бо з ген. Удовиченком консолідаційна акція може нині вже була б завершена...

Тепер ми маємо другу видатну людину, що могла б служити як консолідаційний магнет. Маю на думці ген. Павла Шандрука. Людина безпартійна, своєю службою зв'язана з УНР і старшим поколінням, а як командир Першої Української Дивізії Галицької) він зв'язаний теж з молодшим поколінням „дивізійників". Він тепер теж очолює щораз то більш популярний рух Українського Вільного Козацтва. Теперішні непевні і грізні часи категорично вимагають, щоб ми мали у проводі людину з великим військово-політичним стажем і бойовим досвідом. Тому повторяю: Коли б ген. Шандрука поставити у провідконсолідаційної акції, то вона нарешті зі сфери побожних бажань перейшла б на площину реальних дій...

Чикаго А. К.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

А. ШТЕФАН

Монс. АВГУСТИН ВОЛОШИН

У 100-РІЧЧЯ НАРОДИН БАТЬКА КАРПАТО-УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ.

(2)

Коли батьки малого „Густі" — повезли до Ужгороду на вступний іспит до гімназії, він не хотів відповідати по-мадярськи й тому його прийняли лише до приготовної кляси. А. Волошин в гімназії вчився дуже добре і матуральний іспит склав з відзначенням. В 1892-93 рр. студіював богословіє в Ужгородськім Теологічнім Ліцеї, відтак, як визначний студент, був висланий до Центральної Семінарії при Пазмань університеті в Будапешті. Під час богословських студій в Будапешті збирав А. Волошин матеріяли про нашу давнину в різних бібліотеках в Будапешті, які він пізніше використав у своїх статтях і книжках.

По закінченні студій, перед висвяченням 1897 р. одружився з Іриною Петрик, дочкою гімназійного професора і близького свояка О. Духновича.

По висвяченні А. Волошина призначено сотрудником до Ужгороду-Цегольні, де крім душпастирської праці він продовжував студії, як приватист на Високій Педагогічній Школі в Будапешті і дістав диплом професора математики і фізики, з правом навчання у горожанських школах це й дало йому право викладати в Учительській Семінарії. В 1900-17 рр. він був професором, а 1917-38 директором Учительської Семінарії в Ужгороді. А. Волошин продовжував педагогічну працю і на еміграції і в 1940-45 був професором, згодом деканом і ректором Українського Вільного Університету в Празі.

Спеціяльність А. Волошина була математика-фізика, але він присвятив себе суто — педагогічній діяльності і залюбки студіював швайцарського реформатора-педагога Йоганна Песталоцці (1746-1827), німецького філософа-педагога Йоганна Гербарта (1776-1841) і німецького реформ-педагога Фрідріха Фроебела (1782-1852), який започаткував передшкільне виховання в дитячих садках — в кіндерґартенах. У висліді А. Волошин став найкращим фахівцем-педагогом в Ужгороді в системі народного шкільництва. Він виховував добрих та ідейних учителів для Крпатської України, які стали визначними діячами в культурнім та екномічнім відродженні краю, бо були належно підготовані, любили свою рідну землю, свій народ, свою Церкву.

З його більше, як п'ятсот учнів згадаємо лише кількох з найкращих працівників на народній ниві: Павло Яцко — історик Перечина, етнограф та один з основників Учительської Громади, Педагогічного Товариства та Т-ва „Просвіта", Михайло Гулянич — крайовий посол і староста (градоначальник) головного города Хуста, Олександер Полянський — редактор „Учительського Голосу", Семен Дзямко — професор української мови в Державній Горожанській Школі в Мукачеві, Юліян Ревай — крайовий референт народного шкільництва, посол в Празькім Парляменті, міністер і прем'єр в Карпато-Українських владах, Фанц Агій — інспектор і автор першої української читанки, писаної фонетикою, для вищих кляс народних шкіл в Карпатській Україні 1936 року.

Під кінець XIX віку широкі народні маси карпатоукраїнців жили в злиднях й убогості. Вони не доїдали і надто багато працювали, мешкали в невідповідних хатах і не мали потрібного одягу. Многі були неграмотні і мало освічені. Їхній життьовий рівень був подібний до рівня чорних на півдні ЗСА в тім самім часі. Єдиний вихід із злиднів був той самий, що є і тепер для поневолених народів в СССР: дістатися хоча б на чорну працю до ЗСА. Голодуючі „підкарпатські русини" використовували цю можливість всілякими можливими, законними та іллегальними способами так, що перед першою світовою війною число підкарпатських русинів - емігрантів в ЗСА було майже то саме, що в „Північно - Східній Мадярщині". Деякі мадярські та німецькі журналісти підняли слово гострого протесту проти невиносимих економічних умовин в „Землі Русинів". З них найсильніший був посол до парляменту в Будапешті і редактор щоденника "Magyaroszag" Мадярський Край — Міклош Барта (1848-1905), в своїй праці: Bartha Miklos: Kakar Földön, Budapest, 1901 (є і ческій переклад V zeme Kazaru).

Хозари це — турецьке плем'я, добрі торгівці, які у VIII віці були навернені на жидівську релігію, за часів династії Арпадовичів жили в Мадярщині. Перед Першою світовою війною в Мадярщині жидівських лихварів жартівливо називали „казар"-ами.

М. Барта та інші журналісти мужньо критикували надужиття жидівських лихварів та недбалість і нечинність мадярської влади. Загальне обурення викликало допоміжну акцію мадярської влади, яка стала відомою під назвою „Верховинська Акція", і яка до певної міри поліпшила умовини підкарпатських русинів. А. Волошин з своїми однодумцями відразу приступив до цієї акції і в своїх статтях закликав духовенство та вчительство, щоб організувати кооперативи. Його статті знайшли відгомін у патріотичних священиків та учителів, так, що перед Першою світовою війною успішно існувало в Карпатській Україні 420 кооператив і дружеств.

Августин Волошин був пер за все священиком і безкомпромісовим оборонцем Української Греко - Католицької Церкви Підкарпаття проти мадяризації. Первісна Мукачівська Єпархія сягала не тільки території Підкарпатської Руси та Пряшівщини, але й території колишніх мадярських жуп Абауй-Торна, Боршод, Гемер, Гайду, Саболч і Сукмар (Сатмар), де в половині минулого сторіччя було понад 70 греко-католицьких парохій із старо-українською мовою в обрядах церковних та з українською (тоді говорилося „руською") розговірною мовою в щоденнім житті. Треба згадати тут, що мешканці найбільшого греко-католицького міста, Гайду-Дорога, були руського, сербського і частково румунського походження (див. „Листок", 1892, стор. 34). Мадяронський мукачівський єпископ Степан Панкович (1867-1874) заснував 1873 року Гайду-Дорозький мадярський Вікаріят, чим поклав основи для створення мадярської Гайду - Даразької Греко - Католицької Єпархії. Деякі священики цієї Єпархії, зокрема Еміл Меллеш (1857-1932) греко-католицький парох в Будапешті, розпочали голосну акцію за введення мадярської мови в Богослуження. Вони розплянували , як то показали воєнні роки 1915-16, викинути кирилицю з церков спочатку з Гайду - Дорозької Єпархії, а потім з Мукачівської та Пряшівської Єпархій. До них пристав пряшівський єпископ мадярон Степан Новак (1913-1920).

(Продовження буде)

Скріплюють совєтську пропаґанду за кордоном

Київ. — „Вісті з України" ч. 6, 1974 подають, що в УССР появляється новий місячний пресовий бюлетень під українською назвою „По Радянській Україні". Той бюлетень видають 6 мовами — українською, російською, англійською, французькою, німецькою, еспанською. Розсилають його до членів і агенств ОН, будинків культури, товариств дружби, найбільших бібліотек, клюбів і окремим громадянам на 523 адреси по 76 країнах світу. Бюлетень видає Товариство дружби і культурних зв'язків із зарубіжними країнами. Це вже, як видно, третій пропаґандивний орган Москви про Укрїну, як колонію. Мабуть, „Вісті з України і „Нюз фром Юкрейн" своєї ролі не виконали, коли потрібний був аж третій орган.

Новий викладовий цикл УВУ в Ерлянґенському університеті

Ерлянґен. — Як і попередні вечори УВУ в Ерлянґені, так і черговий — 15 березня 1974 р. відбувся у приміщеннях Ботанічного Інституту. Організували його сильно УВУ, Спілка Німецьких Біологів, Педагогічний Інститут міста Нюрнбергу та Товариство Сприяння Чехо-словацькій науці та мистецтву. В основному, вечір мав бути продовженням циклю „Орієнтації організмів у часі та просторі". Це був третій вечір з черги у Ерлянґені, — чотирі подібні циклі відбулися у Штуттґарті, один у Тюбінґені. Цим разом доповідь з ділянки біології мав д-р Д. Гаарґавс з Ерлянґену, що говорив про орієнтацію нічних звірят, — головно птахів. Доповідь чеха із Мюнхену, д-ра Їрі Врадн, стояла на пограниччі психологічно-філософічної проблематики, бо він говорив про проблему часу та простору, як елементів довкілля особовости. Врешті, проф. д-р Й. Кратохвіль дав історичний перегляд розвитку науки про поведінку (бігевіоризм) звірят.

Увійшло у традицію вечорів, улаштовуваних спільно представниками різних національних груп, що вони стають виявом міжнародної солідарности в дусі об'єднаної Европи. Зокрема УВУ, співдіючи тісно із Чесько-словацьким товариством, декілька разів вже присвятив увагу великим постаттям чеської історії, зокрема чеського культурного життя. Вже відбулися по два вечори — у Ерлянґені та Штуттґарті, присвячені відомому чеському філософові Т. Масарикові. Зокрема тому останньому УВУ винен чимало, бо ж він у вирішний час у Празі особисто спричинився до утримання УВУ. Останній вечір у Ерлянґені був посвячений ювілеям чеських композиторів — Бедржіха Сметани (1824-1884), Антоніна Дворжака (†1904 р.), Леоша Яначека (†1854) і Йозефа Сука (†1874). Відповідне впровідне слово сказав Ректор УВУ, вказавши на спільні риси всіх композиторів, народжених в часі чеських змагань за самостійність, які були великими патріотами, а цей їхній патріотизм виявився у їхній творчості, завжди близькій до народу та його фольклору. Проф. Янів вказав також на подібності між Сметаною та „батьком українського музичного відродження" — М. Лисенком, що знову чимало скористав із творчости польського композитора Ф. Шопена (в творчості Шопена чимало мелодій із українською закраскою!). На тому тлі змалював промовець актуальні завдання слов'янських еміґрацій для відновлення ідеї слов'янофільства — але на нових засновках — справедливости та взаємної пошани.

Своє перебування у Ерлянґені використав проф. Янів до зустрічі із місцевим ординарієм для історії Европейського Сходу, проф. д-ром Руфманом, щоб підготовити спільно вечір, присвячений Г. С. Сковороді. Проф. Кратохвіль підготовляє черговий вечір „чеських композиторів-ювілянтів" у Штуттґарті.

Зустріч з о. д-ром А. Пекарем, ЧСВВ у Філядельфії

Отець д-р А. Пекар, ЧСВВ, професор богословії візантійського обряду в Піттсбурґу матиме великопосну місію у церкві Благовіщення при вулицях Олд Йорк і Воллей у Філядельфії — Мелроз Парк, а по закінченні місії в неділю, 24 березня 1974 о 3-ій годині по полудні в церковній залі відбуде зустріч зі своїми закарпатськими земляками, при участи членів філядельфійської сеньйорської „Обнови". Зустріч відкриє голова місцевого Відділу Карпатського Союзу ред. М. Вайда, а про діяльність о. Місіонара д-ра А. Пекара говоритиме проф. А. Штефан. Опісля о. д-р Пекар скаже коротко слово з приводу 100-річчя народження о. президента А. Волошина замученого червоною Москвою. Отець доктор, автор багатьох статтей та праць з церковної історії закарпатської греко-католицької Церкви, а зокрема повної і докладної історії мукачівської епархії включно з Пряшівщиною, головно англійською мовою. Історія ця дала вичерпну інформацію про минуле кол. вірних мукачівської і пряшівської епархій виеміґруваних до Америки та їх дітям, сьогодні вірним мунгальської митрополії та епархій з єпископами в Пассейку і Пармі.

На початку 1974 р., накладом 45,000 примірників, появилася в Піттсбурґу дальша цінна книжка о. д-ра А. Пекара анґлійською мовою про історичне тло Митрополичої Провінції карпатських — русинів візантійського обряду в Америці, у звязку з 50-літтям від початків Піттсбурзької греко-католицької епархії. Короткий але цінний вступ до книжечки написав Впреосв. Кир Степан Коціско, Митрополит-Архиєпископ Мангалу коло Піттсбурґу. Отож зустріч з о. д-ром Пекарем, ЧСВВ у Філядельфії передбачається вельми цікавою. Тиждень пізніше, 31 березня 1974, відбудеться Святочна Академія у Філядельфії у 100-річча о. А. Волошина.

М. В,

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ
МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УККА
ділиться з усіми дуже сумною вісткою,
що в дні 26-го березня 1974 року
відійшов у Вічність

бл. п.

Д-р БОГДАН ОЛЕСНИЦЬКИЙ

один із найкращих і найвидатніших наших лікарів — громадських діячів, широко відомий зі своєї активности на терені нашої Метрополії, непереверщений ініціятор багатьох громадських акцій, а зокрема ініціятор і б. голова Комісії Фонду Верховного Архиєпископа при Комітеті Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Ню Йорку.

Українська Громада Ню Йорку схиляє голови над свіжою могилою Покійного, а Його Дружині, Матері, Синові, Доньці та усій близькій та дальшій Родині висловлює найщиріші співчуття.

УПРАВА

У глибокому смутку повідомляємо бувших УСCусів, учасників Визвольних Змагань та Земляків села Черча, пов. Рогатин, що дня 2-го лютого 1974 року у містечку Тахов біля Праги, Чехословаччина, відійшов у Вічність

сл. п.

Д-р ІВАН СТЕК

Народжений 14-го січня 1896 року, село Черче, пов. Рогатин. По закінченню шостої кляси гімназії в Рогатині застає Його війна. Майже всі старші учні разом з тодішнім директором гімназії проф. Мих. Галущинським, вступає в ряди УСОтрільців. Бере участь у боях із другою сотнею УСС поручника Романа Сушка над Стрипою і там під Бережанами на горі Лисоня поранений 3-го вересня 1916 р. По вилікуванню повертається назад на фронт, де під Конюхами дістається до російського полону. По повороті з полону, вступає з першим листопадом 1918 р. в ряди УГА в ступні хорунжого. Бере участь у боях за Львів, а під Чортковом стає другий раз ранений. По вилікуванню у Кам'янці Подільському, включається в похід на Київ. Належав до тих військових формацій, які 31-го серпня 1919 року увійшли до Золотоверхого Києва. Він одинокий із черчан був визначний вояк-очайдух, який виконував в дуже небезпечних місцях військове завдання. По наших невдалих Визвольних Змаганнях, із групою ген. А. Кравса переходить до Чехословаччини, де записується в 1921-22 рр. на медичний факультет Карлового Університету в Празі. По закінченню студій, вертається до рідного Черча в 1929 році. По нострифікації диплому веде лікарську практику в Новім Виткові, пов. Радехів. У часі Другої світової війни 1944 року, вертається назад до Чехії. По трьох літах тяжкої недуги помирає.

Горем опечалені:
дружина МАРІЯ в Чехословаччині
син РОМАН, синова і внук в Австралії
брати: СТЕПАН, ПЕТРО і сестра АННА ХАРИШ в Україні
АННА БАЧИНСЬКА-КОСМИНА, кузинка разом з дітьми і внуками в Канаді

З великим сумом повідомляємо
Рідних, Знайомих, Друзів, Приятелів, Членів Об'єднання Українських Педагогів Канади
та все Українське Громадянство,
що в суботу, 16-го березня 1974 року
ненадійно відійшов у Вічність

св. п.

ЮЛІЯН КУЗАН

Покійний народився в Україні, Дрогобицького повіту. Св. п. Юліян Кузан учителював на Рідних Землях, член Об'єднання Українських Педагогів Канади, довголітній учитель-виховник Свято-Миколаївської Рідної Школи та Курсів Українознавства в Торонті, заслужений патріот-громадянин. У глибокому смутку залишив: дружину Оксану, сина Романа, доню Ліду та 2 сестри в Україні.

ЗАУПОКІЙНІ ПАНАХИДИ відбулися в четвер і п'ятницю, 21-го і 22-го березня 1974 р.

ПОХОРОН відбувся у суботу, 23-го березня 1974 р. о год. 9-ій ранку. Тлінні Останки зложені на цвинтарі Парк Лави.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу Покійного, Родина просить жертвувати на Українську Катедру Гарвардського Університету.

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого і Незабутнього

бл. п. д-ра Богдана Олесницького

на ФКУ в Гарварді
25.00 долярів складають
РОМАН і ІРЕНА ЛАПИЧАКИ

ПОРЯДОК ВЕЛИКОДНІХ СВЯТКУВАНЬ
в церкві св. Володимира в Українському Селі
в Ґлен Спей, Н. Й.

12-го квітня 1974 року,
ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ
Год. 2-га по пол. — Виложення Плащаниці
Год. 3-тя по пол. — Слухання Сповідей.

13 квітня, ВЕЛИКА СУБОТА:
Відвідування Божого Гробу.
Год. 5-та веч. — Слухання Сповідей.
Год. 6-та веч. — Служба Божа св. Василія Великого.
По Службі Божій — Свячення пасок в залі під Церквою.

14 квітня, ПРАЗНИК СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ Г.Н.І.Хр. — ВЕЛИКДЕНЬ
Год. 8-ма рано — Обхід з Плащеницею довкола Церкви. Воскресна Утреня і Торжественна Служба Божа.
По Службі Божій — свячення пасок на подвір'ї біля Церкви.
Год. 12-та полудня — По церковних відправах — СПІЛЬНЕ ВЕЛИКОДНЄ СНІДАННЯ у "Glen Spa Restaurant" — п-ства Ляховичів.

Білети на Спільне Великоднє Снідання в ціні: 6.00 дол. дорослі, 3.00 дол. діти — просимо набувати якнайскоріше, бо число їх є обмежене. Місця набування: Ґлен Спей: п. Слава Гуцчак, тел. 856-5549; Ню Йорк: „Арка", тел. 473-3550; Нюарк: „Дніпро", тел. 373-8783.

Запрошується всіх мешканців Українського Села і околиці — всіх їх Гостей і широкі круги нашого Громадянства взяти численну участь у цих традиційних наших Великодніх Святкуваннях.

ЦЕРКОВНИЙ КОМІТЕТ

Українська Вільна Академія Наук у США

УРОЧИСТА
ШЕВЧЕНКІВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

ПРОГРАМА:

ЮРІЙ ШЕВЕЛЬОВ — Відкриття.
ПЕТРО ОДАРЧЕНКО — „Тарас Шевченко і його попередники: „Сковорода і Котляревський".
БОГДАН РУБЧАК — „Профіль і маски в ліриці Шевченка".
Виставка видань творів Шевченка та літератури про нього.

Конференція відбудеться

в неділю, 7-го квітня 1974 року о 4-ій годині дня
в приміщенні АКАДЕМІЇ: 206 В. 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 20-го січня 1974 року
відійшов у Вічність
наш Найдорожчий БАТЬКО й СЕНЙОР РОДИНИ

бл. п. д-р КОСТЬ КОСТЕВИЧ ПАНЬКІВСЬКИЙ

к. адвокат у Львові.

Цією дорогою висловлюємо найсердечнішу подяку всім Його Приятелям і Знайомим та Представникам Установ і Організацій, які взяли таку численну участь у похоронних обрядах та письменно, усно, чи в пресі висловили нам співчуття.

Зокрема дуже дякуємо Високопреосвященнішому Владиці Мстиславові за відправлення Панахиди та слово прощання у церкві в Бавнд Бруку, Високопреподобним оо. Мітратам П. Фалькові, І. Данилевичеві і О. Мицикові, Всечеснішим протопресв. Ткачукові й М. Земляченкові, Всечеснішим оо. Андрейчукові, д-ру Сютикові й Істичинові за участь в похоронних відправах, а о. д-ру Володимиру Гавлічеві за відслуження жалібної Служби Божої та виголошення прощальної проповіді.

Рівнож дуже дякуємо хорові „Думка" і його диригентові мґру Л. Крушельницькому за відспівання Панахиди за Покійним. Дуже сердечно дякуємо за слова потіхи та прощальні промови: ред. І. Кедрину-Рудницькому від Державного Центру УНР в екзилі, д-ру Я. Падохові від Т-ва Українських Правників, д-ру М. Цеткові від працівників очолюваного Покійним Українського Центрального Комітету, інж. А. Мілянчу від редактора Енциклопедії Українознавства проф. д-ра В. Кубійовича, інж. І. Жуковському від Літ.-Мистецького Клюбу, інж. А. Гудзовському від Т-ва Сприяння УНР, інж. В. Біляєву від Виконного Органу УНР в екзилі д-ру Ю. Старосольському від товаришів-адвокатів, д-ру С. Ворохові від Українського Лікарського Товариства, проф. І. Заміші від УВАН, д-ру С. Ріпецькому від празьких товаришів, дир. С. Кікті від Т-ва Ярославської Землі та інж. К. Туркалові, д-ру Срібному та проф. Завітневичеві, які прощали Покійного як доброго знайомого, чи заслуженого громадського діяча.

Рівнож дякуємо проф. Любі Дражевській та п. Галині Шерей, які так багато серця виказали Покійному при відвідинах у лікарні, а спеціальна подяка від нас панству Славі й мґр. Остапові Олесницьким, які по-родинному опікувалися Покійним не лише у лікарні, але теж у власному домі, де Покійний чувся як вдома.

Велика подяка усім Особам і Установам за вінки та щедрі жертви на цілі дорогі Покійному.

Вкінці дуже і дуже дякуємо ред. І. Кедрин-Рудницькому за вміле й старанне переведення прощання у похоронному заведенні та на стипі у Бавнд Бруку.

Ще раз — всім і за все щире Християнське Спасибі.

Д-р КОСТЬ ПАНЬКІВСЬКИЙ — син
з великою Родиною з роду Паньківських

Також і Юрій Косач „засуджує" А. Солженіцина

Київ. — На сторінках „Літературної України" з 26 березня появилася довша стаття відомого співроітника нюйоркських „прогресивних" „Українських вістей" Юрія Косача, який проживає в Ню Йорку, з гострим осудом Александра Солженіцина п. н. „Веремія солженіцинщини". Стаття ця не незаслуговувала б на окрему увагу, бо в ній Косач повторяє за совєтською пресою втерті фрази, коли б не ця частина, що стосується критики нібито низькоприклінного відношення українських організацій в ЗСА до особи Солженіцина, не зважаючи на те, що, як твердить Косач, Солженіцин — „яскраво виявлений самодержавник, який щодо ‚малоросійських маячень" про самовизначення займав таку ж позицію, як Катков і Валуєв". За словами Косача, „єднає їх українських „буржуазних націоналістів") із Солженіциним зоологічна ненависть і безсила лють до Радянського Союзу, де збудовано першу в історії державу робітників і селян і де український народ так само, як і інші братні народи, має всі можливості для розвитку своєї національної культури, своєї державної радянської суверенності". Косач згадує також про лист Екзекутиви УККА до А. Солженіцина по його депортації з СССР.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Крайова Пластова Старшина в ЗСА

подає до відома, що в 1974 році відбудуться слідуючі

ПЛАСТОВІ ВИХОВНІ ТАБОРИ ВИШКОЛИ ТА ТАБОРИ СПЕЦІЯЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ:

БОБРІВКА — Норт-Колбрук, Конн.
від 6-го липня до 27-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
ґ) денний табір від понеділка до п'ятниці для дітей від 4-7 років.
За інформаціями писати: Mr. V. Katreczko
754 Riverside Drive, Orange, Conn. 06477.

ВОВЧА ТРОПА — Іст Четтем
І. тура: від 7-го липня до 27-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
II. тура: від 28-го липня до 17-го серпня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
За інформаціями писати: Mr. R. Procyk
5224 N. 10th Street, Philadelphia, Pa. 19141.

НОВИЙ СОКІЛ — Боффало
від 6-го липня до 27-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
За інформаціями писати: Mrs. Oksana Bereznycka
402 Sweet Avenue, Buffalo, N.Y. 14211.

ПИСАНИЙ КАМІНЬ — Клівленд
від 6-го липня до 27-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
За інформаціями писати: Mr. J. Kryshtalowych
3003 Center Dr., Parma, Ohio, 44134.

БЕРКУТ — Чикаґо
від 6-го липня до 27-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
За інформаціями звертатися: Mr. J. Lytwynyshyn
219 S. Thurlow Street, Hinsdale, Ill. 60521.

ЗЕЛЕНИЙ ЯР — Детройт
від 7-го липня до 28-го липня:
а) табір новачок б) табір новаків
в) табір юначок г) табір юнаків
За інформаціями звертатися: Mr. G. Jurkiw
25318 Curie, Warren, Mich. 48091.

ЛОС АНДЖЕЛЕС
від 22-го червня до 26-го червня:
а) табір новачок б) табір новаків
від 6-го липня до 13-го липня:
а) табір юначок б) табір юнаків
За інформаціями звертатися: Mr. E. Ludkewych
438 Sierra Vista Avenue, Monrovia, Calif. 91016

ДЕНВЕР, Колорадо
Табори відбудуться в „Гайлендер Бойс Кемп" від 14-го липня до 28-го липня.
За інформаціями звертатися: Mr. B. Fedushchak
1452 So. Dudley Street, Denver, Colo. 80226.

ВИШКОЛИ:
Вишкіл до другого ступеня новацьких виховниць і виховників від 22-го червня до 5-го липня і від 17-го серпня до 31-го серпня ц. р. — „ВОВЧА ТРОПА".
Зголошення слати на адресу: Mr. T. Staruch
308 Route 32 North, New Paltz, N.Y. 12561.
Вишкіл до другого ступеня юнацьких виховниць і виховників:
від 17-го серпня до 24-го серпня — „Вовча Тропа";
від 17 серпня до 24 серпня — „Писаний Камінь".
Зголошення слати на адресу: Mrs. Halyna Chamula c/o "Plast" KPS, 140 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

ШКОЛА БУЛАВНИХ:
Міжкрайовий Вишкіл провідниць таборів юначок відбудеться від 22-го червня до 6-го липня ц. р. в горах Кетскіл коло місцевости Гантер, Н. Й.
За інформаціями звертатися: Mrs. Olha Kuzmowych
221 Fire Island Avenue, Babylon, N.Y. 11702.

ЛІСОВА ШКОЛА
Міжкрайовий Вишкіл провідників юнацьких таборів в часі від 22-го червня до 6-го липня 1974 р. в горах Кетскіл коло місцевости Гантер, Н. Й.
За інформаціями звертатися до: Mr. Andrew Mycio
201 Eastern Parkway, Newark, N.J. 07106.

ТАБОРИ ДЛЯ СПЕЦІЯЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ
1. ПІОНІРСЬКИЙ ТАБІР на оселі „Вовча Тропа" в часі від 14-го до 27-го липня.
2. МАНДРІВНИЙ ТАБІР для юначок в часі від 15-го липня до 19-го липня ц. р. в Адірондак, Н. Й. — організує курінь „Буриверхи".
3. ВОДНИЙ ТАБІР для юначок і ст. пластунок в часі від 3-го серпня до 17-го серпня ц. р. в Адірондак на озері „Стіл Вотер" — організує курінь „Чорноморські Хвилі".
4. ВОДНИЙ ТАБІР для юнаків в часі від 3-го до 17-го серпня в Адірондак на озері „Стіл Вотер" — організує курінь УСП і УПС „Чорноморці".
5. СПОРТОВО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР для юнаків на оселі „Вовча Тропа" в часі від 3-го до 17-го серпня — організує курінь „Червона Калина".
6. ЖУРНАЛІСТИЧНИЙ ТАБІР на оселі „Бобрівка" в часі від 7-го до 21-го липня ц. р. для юначок і юнаків організує „Плем'я Сіроманців".
7. МАНДРІВНІ „СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ" ч. 7 до Риму. Час від 18-го червня до 12-го липня. Число учасниць обмежене до 20 осіб. Табір лише для старших пластунок. Організує — курінь „Перші Стежі".

За інформаціями у справі спеціялізаційних таборів звертатися до кошових.

Готується публікація серії картин Василя Курилика „Страсті Христові"

Торонто. — Заходами Українського музею в Ніяґара Фалс, у постійній колекції якого находиться серія 160 картин „Страстей Христових за св. Матвієм" відомого сучасного українського канадського маляра Василя Курилика, буде опублікований осінню цього року альбом „Страстей Христових" з репродукціями усіх 160 картин „Страстей" у повному кольорі. Альбом матиме 200 сторінок друку і включатиме передмову Василя Курилика та статтю про нього і його епохальний твір в українській, англійській і французькій мовах. З огляду на великі кошти цього видання, його тираж буде обмежений й альбом продається тільки в передплаті. Ціна за примірник 29,50 дол. Заінтересовані цим мистецьким виданням можуть одержати додаткові інформації, пишучи на адресу: Niagara Falls Art Gallery and Ukrainian Museum, Montrose Rd. S. and Queen Elisabeth Way, Niagara Falls, Ontario, Canada.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Округи Балтимор, Вашингтон і Річмонд, Ва.

повідомляє, що

в неділю, 7-го квітня 1974 року в приміщенні дому „Самопомочі"

при 239 So. Broadway в Балтиморі

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

До участи в зборах запрошується всіх відділових урядовців і конвенційних делеґатів Відділів з таких місцевостей:

Річмонд — 34, Вашинґтон — 15, Балтимор — 148, 320 і 337, Куртис Бей — 55, 81 і 290, Берлін — 260.

У Зборах візьмуть участь:

МАРІЯ ДУШНИК, заст. гол. предсідника,
СТЕПАН ГАВРИШ, асистент керівника організаційного відділу і обласний організатор.

На Зборах буде обговорено також конвенційна кампанія і схвалений плян праці на цілий 1974 конвенційний рік.

До участи в ньому запрошується Відділових урядовців та всіх охочих працювати для УНСоюзу. **Участь секретарів і конвенційних делеґатів в Зборах обов'язкова!**

Початок: 2-га година по полудні

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Емануїл Притула, гол. **Михайло Хома, секр.**

Приймається оголошення святочних побажань у „Свободі"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначить окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 3.00
1 цаль через 2 шпальти	5.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

Оголошення приймається:

до 5-го КВІТНЯ 1974 року

Зголошення святочних побажань, **РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ**, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"
83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

ТАРЗАН, Ч. 7095. Іто „помагає"

Я також хочу допомогти, Тарзане!

Іто, ні!.. Залишайся на березі! Ці звірі можуть бути небезпечними!.. Вони надто перелякані, щоб зрозуміти, що я роблю!

Ґлюб... ґлюб...

Я вдячний, що ти хочеш помогти мені... Але ти можеш це найкраще зробити, коли не перешкоджатимеш мені!